

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 104/2019
06.02.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 1. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Зорана Брановачки, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Панчеву 5К.897/2016 од 09.05.2018. године и Вишег суда у Панчеву Кж1 123/18 од 15.11.2018. године, у седници већа одржаној дана 06.02.2019. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Зорана Брановачки, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Панчеву 5К.897/2016 од 09.05.2018. године и Вишег суда у Панчеву Кж1 123/18 од 15.11.2018. године, у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Основног суда у Панчеву 5К.897/2016 од 09.05.2018. године окривљени АА је оглашен кривим због извршења кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 1. КЗ и осуђен је на новчану казну у износу од 50.000,00 (педесетхиљада) динара коју је дужан да плати у року од 30 дана, а уколико то не учини суд ће исту заменити казном затвора тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити 1 дан казне затвора, с тим да казна затвора не може бити дужа од 6 месеци, а ако окривљени плати само део новчане казне суд ће остатак казне сразмерно заменити казном затвора, а ако окривљени исплати остатак новчане казне тада ће се извршење казне затвора обуставити.

Истом пресудом окривљени је на основу члана 423. тачка 2) ЗКП ослобођен од оптужбе да је извршио кривично дело увреда из члана 170. став 1. КЗ. Оштећени ББ је са имовинскоправним захтевом упућен на парнични поступак. Окривљени је обавезан да плати суду трошкове кривичног поступка - медицинског вештачења у износу од 5.000,00 динара и паушал у износу од 5.000,00 динара, а обавезан је и да плати трошкове заступања приватног тужиоца од стране пуномоћника - адвоката Султана Фератовића, о чијој висини ће бити одлучено посебним решењем.

Пресудом Вишег суда у Панчеву Кж1 123/18 од 15.11.2018. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА - адвоката Зорана Брановачки и потврђена је пресуда Основног суда у Панчеву 5К.897/2016 од 09.05.2018. године.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА - адвокат Зоран Брановачки, због повреда закона из члана 438. став 2. тачка 1), 2) и 3) и члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине пресуде Основног суда у Панчеву 5К.897/2016 од 09.05.2018. године и Вишег суда у Панчеву Кж1 123/18 од 15.11.2018. године и предмет врати на поновно суђење првостепеном или другостепеном суду, али пред потпуно измењеним већем или да преиначи наведене пресуде у осуђујућем делу тако што ће окривљеног АА ослободити од оптужбе за кривично дело лака телесна повреда из члана 122. став 1. КЗ и одлучити о трошковима кривичног поступка, те да позове браниоца окривљеног на седницу већа.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, по оцени навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док су у осталом делу испуњени услови за одбачај захтева (члан 487. став 1. тачка 2. и 3. ЗКП).

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног АА у поднетом захтеву истиче да се правноснажна пресуда заснива на доказу на коме се по одредбама ЗКП не може заснивати и то на видео снимку са сигурносних камера бензинске пумпе „ВВ“. По ставу браниоца овај видео снимак је незаконит из разлога јер исти није прибављен на начин и по поступку предвиђеном одредбама ЗКП-а, обзиром да га је суду

доставио приватни тужилац, при чему његовом емитовању на главном претресу одржаном дана 07.02.2018. године нису присуствовале странке.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Наиме, одредбом члана 112. став 26. КЗ је прописано да се исправом сматра сваки предмет који је подобан или одређен да служи као доказ какве чињенице која има значај за правне односе, као и рачунарски податак.

Одредбом члана 138. став 1. ЗКП је прописано да се доказивање исправом врши читањем, гледањем, слушањем или увидом у садржај исправе на други начин.

Одредбом члана 139. став 1. ЗКП прописано је да исправу по службеној дужности или на предлог странака прибавља орган поступка или подносе странке, по правилу, у оригиналу.

Пре свега, имајући у виду цитирану законску одредбу члана 112. став 26. КЗ којом је ближе одређен појам исправе, те да видео снимак са сигурносних камера бензинске пумпе „ВВ“, који је настао као вид општих безбедоносних мера које се предузимају на јавним местима, односно у јавним објектима као што је бензинска пумпа, а у којима се снимање редовно обавља из безбедоносних разлога, по налажењу Врховног касационог суда, представља предмет који је подобан да служи као доказ неке чињенице која има значај за правне односе, то се, дакле, наведени видео снимак сходно одредби члана 112. члана 26. КЗ може сматрати исправом и као такав се може користити, односно извести као доказ у кривичном поступку.

Даље, из списка предмета и то записника о главном претресу од 07.02.2018. године произилази да је првостепени суд овај доказ извео на предлог пуномоћника приватног тужиоца и то емитовањем - гледањем видео снимка, а што је сходно одредби члана 138. став 1. ЗКП предвиђено као један од начина на који се врши доказивање исправом. Поред тога, како се у конкретном случају ради о скраћеном поступку, у коме се главни претрес сходно одредби члана 507. став 2. ЗКП може одржати у одсуству окривљеног ако је исти уредно позван и претходно саслушан, те суд оцени да присуство окривљеног није нужно, а што је овде управо случај (записник о главном претресу од 07.02.2018. године), то су, по налажењу овога суда, у конкретном случају били испуњени услови за извођење овог доказа на главном претресу одржаном дана 07.02.2018. године, па стога неприсуствовање окривљеног његовом извођењу не чини овај доказ незаконитим, како то неосновано у захтеву истиче бранилац окривљеног, који је иначе на главном претресу присуствовао извођењу овог доказа.

Осим тога, имајући у виду да је сходно одредби члана 139. став 1. ЗКП један од начина на који се прибавља исправа и подношење исте од стране странака, те како је приватни тужилац странка у поступку, то околност да је приватни тужилац доставио суду наведени видео снимак не чини овај доказ незаконитим, како то неосновано у захтеву истиче бранилац окривљеног, већ се по налажењу Врховног касационог суда ради о законито прибављеном доказу.

Дакле, имајући у виду да видео снимак са сигурносних камера бензинске пумпе „ВВ“ представља законит доказ и по начину прибављања и по својој садржини и да се на истоме може заснивати пресуда, то се стога као неосновани оцењују наводи захтева браниоца окривљеног којима се указује да је извођењем овог доказа и заснивањем побијане правноснажне пресуде на истом, суд учинио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА у осталом делу је одбачен.

Бранилац окривљеног као разлог подношења захтева наводи и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП у вези члана 19. КЗ, због које је подношење захтева дозвољено окривљеном. Међутим, бранилац суштински ову повреду закона образлаже тако што оспорава и полемиче са чињеничним утврђењем суда да окривљени критичном приликом није поступао у стању нужне одбране, јер није било никаквог напада од стране приватног тужиоца, дајући при томе сопствену оцену да из изведених доказа произилази да је окривљени поступао у нужној одбрани.

Како, дакле, из изнетих навода произилази да бранилац окривљеног у осталом делу захтева, као разлог побијања правноснажних пресуда, само формално означава повреду закона због које је подношење захтева дозвољено окривљеном (члан 439. тачка 1. ЗКП у вези члана 19. КЗ), док суштински указује на погрешно утврђено чињенично стање и погрешну оцену доказа од стране нижестепених судова, а што не представља законски разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног у овом делу оценио недозвољеним.

Поред тога, бранилац окривљеног у осталом делу захтева указује и на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, истицањем да су разлози првостепене пресуде противречни изреци исте и то у погледу удараца које је окривљени критичном задавао приватном тужиоцу, као и да су дати разлози нејасни и међусобно противречни, а посебно везано за оцену одбране окривљеног и исказа приватног тужиоца и сведока. Такође, као разлог подношења захтева наводи се и битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 3) ЗКП. Како наведене повреде не представљају законске разлоге због којих је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено

подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног и у овом делу оценио недозвољеним.

Осим тога, бранилац окривљеног у образложењу захтева наводи и да је првостепени суд, изменом у изреци побијане пресуде чињеничног описа кривичног дела датог у приватној тужби приватног тужиоца, повредио идентитет оптужног акта и пресуде, а који наводи браниоца окривљеног би по налажењу овога суда представљали битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено окривљеном.

Међутим, како бранилац окривљеног даље у захтеву не образлаже у чему се конкретно састоји битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, односно прекорачење оптужбе од стране првостепеног суда, то је стога Врховни касациони суд оценио да у овом делу поднети захтев нема прописан садржај у смислу одредбе члана 484. ЗКП која налаже обавезу навођења у захтеву за заштиту законитости разлога за његово подношење, а што у случају истицања повреде закона (члана 485. став 1. тачка 1. ЗКП), по налажењу овога суда, подразумева не само опредељење о којој повреди закона је реч, већ и образложење у чему се та повреда конкретно састоји.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Зорана Брановачки, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП захтев браниоца окривљеног у односу на наведену повреду одбио као неоснован, док је у осталом делу захтев одбацио на основу члана 487. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП у вези чланова 484. и 485. став 4. ЗКП.

Записничар-саветник
Снежана Лазин, с.р.

За председника већа-судија
Веско Крстајић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић